

[Indenrigsministeren]

hed for alle planlæggende myndigheder. Udvalget finder derfor, at den centrale faglige rådgivning generelt må styrkes.

Visitation.

Visitationen er den funktion, som styrer den enkelte patients vej gennem sundhedsvæsenet, og målsætningen må være, at den enkelte patient på det rette tidspunkt visiteres uden omveje til den »rigtige« del af sundhedsvæsenet.

Udvalget understreger, at en korrekt visitation af patienterne er afgørende for en effektiv udnyttelse af sundhedsvæsenet.

Det må fortsat gælde som et hovedprincip, at den læge (såvel praktiserende som sygehuslæge), som har en patient i undersøgelse/ behandling, har kompetencen til at visitere patienten til en anden del af sundhedsvæsenet. Det må imidlertid sikres, at den visiterende læge har det bedst mulige kendskab til opgavefordeling, kapacitet m. v. inden for sundhedsvæsenets enkelte dele. Med henblik herpå anbefales det, at der i hver sygehuskommune i fornødent omfang tilvejebringes lægefagligt underbyggede retningslinier for visitationen, herunder især for visitationen til lands- og landsdelsygehuse.

Det anbefales, at der lokalt i hver sygehuskommune nedsættes en arbejdsgruppe til at foretage en analyse af den faktiske visitation og til i nødvendigt omfang at udarbejde forslag til visitationsretningslinier samt til løbende revision heraf. Herudover mener udvalget, at der er behov for bistand fra de centrale sundhedsmyndigheder for så vidt angår visitationen til de højt specialiserede lands- og landsdelsafdelinger.

Jeg kan tilslutte mig prioriteringsudvalgets anbefalinger om bedre samordning af indsatsen inden for sundhedsvæsenets forskellige områder og om bedre ressourceudnyttelse i sygehusvæsenet, bl. a. baseret på en øget omkostningsbevidsthed i den daglige drift. Der har været udtrykt bekymring for, at prioriteringsudvalgets arbejde udelukkende skulle tjene som middel til at opnå besparelser. Dette må jeg tilbagevise. De strammere økonomiske vilkår har allerede i de allerseneeste år i sig selv ført til en meget kraftig opbremsning i stigningstakten, specielt i sygehusvæsenets ressourceforbrug. Prioriteringsudvalgets arbejde har imidlertid direkte sigtet på at

afklare, hvor og hvorledes ressourcehensynet kan tilgodeses uden forringelse af vort sundhedsvæsen, og netop derfor kan udvalgets forslag i den nuværende situation vise sig særlig værdifulde. Jeg er også glad for, at udvalget klart har tilkendegivet, at det i sine overvejelser ikke blot har ladet sig lede af hensynet til en rationel ressourceudnyttelse, men tillige har tilgodeset hensynet til patienternes behov og ønsker.

Planlægning og visitation.

Jeg kan fuldt ud tiltræde, at bedre planlægning og et bedre visitationssystem er afgørende for, at sundhedsvæsenet på én gang kan tilbyde den enkelte patient den bedst mulige individuelle hjælp og samtidig gøre det på en måde, der tilgodeser hensynet til en effektiv udnyttelse af ressourcerne. Jeg mener også, at vi i de hidtil udfoldede bestræbelser er på rette vej, selv om det må tilføjes, at vi fortsat har en lang række uløste opgaver foran os.

Jeg må imidlertid understrege, at det ikke er gjort med regeringens positive indstilling alene. Med vor decentraliserede opgavefordeling må en realisering af udvalgets forskellige forslag i høj grad forudsætte en positiv medvirken dels fra amtskommunerne og kommunerne, der har det umiddelbare ansvar for de enkelte dele af sundhedsvæsenet, dels fra de forskellige grupper af medicinalpersoner, der virker inden for og skal udfylde de politisk/administrativt fastsatte rammer for sundhedsvæsenet.

Særligt om sygehusplanlægning.

De centrale sundhedsmyndigheder kan medvirke til gennemførelse af de opstillede sundhedspolitiske mål gennem udstedelse af retningslinier til amtskommuner og kommuner – typisk i form af planlægningsforskrifter – samt gennem en efterfølgende plangodkendelse eller planindsigt.

Med hjemmel i sygehusloven har indenrigsministeriet allerede i 1971 udstedt vejledende retningslinier for planlægningen af sygehusvæsenets fremtidige udbygning. Herudover er efterhånden udstedt vejledende retningslinier for en række andre opgaveområder, der udøves af eller i tilknytning til sygehusvæsenet. I disse retningslinier er bl. a. lagt op til, dels at der for det enkelte amts-